

ΕΘΝΙΚΕΣ ΕΠΕΤΕΙΟΙ ΤΟ ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ ΕΜΦΥΛΙΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ

29 Αυγούστου 1949. Η πιο ένδοξη ιστορική ημέρα των νεότερων χρόνων των Ενόπλων Δυνάμεων της Πατρίδας μας. Είναι η ημέρα κατά την οποία ολοκληρώθηκε η συντριβή των ξενοκίνητων ανταρτικών δυνάμεων με αποτέλεσμα να αποτύχει η προσπάθειά τους υποδούλωσης της Ελλάδας στο ανελεύθερο κομμουνιστικό καθεστώς.

Μετά τη λήξη του Β΄ Παγκοσμίου Πολέμου, όλες οι χώρες άμεσα επιδόθηκαν στις προσπάθειες επούλωσης των πληγών του πολέμου, εκτός από τη δυστυχισμένη Ελλάδα, η οποία αναλώθηκε σε εμφύλια αδελφοκτόνο σύγκρουση.

Μια σύγκρουση, η οποία κράτησε περισσότερο από τρία χρόνια, Μάρτιος 1946 – Αύγουστος 1949, και βύθισε τη χώρα στον πόνο και στο πένθος, με τις εκατόμβες των νεκρών, Ελλήνων και από τις δύο αντιμαχόμενες παρατάξεις, και στοίχισε ανυπολόγιστες οικονομικές ζημιές και επιπτώσεις, με κυριότερη την εγκατάλειψη και ερήμωση της ελληνικής υπαίθρου, η οποία ιδιαίτερα στην Ήπειρο και τη Δυτική Μακεδονία έλαβε δραματικές διαστάσεις.

Τελευταία, μερικοί προτείνουν την ανέγερση κοινού μνημείου μνήμης και τιμής προς τους πεσόντες και από τις δύο αντιμαχόμενες παρατάξεις.

Είναι μια πρόταση, η οποία προσωπικά δεν με ευρίσκει σύμφωνο, διότι οι πολεμήσαντες και πεσόντες επί των πεδίων της μάχης πολέμησαν, ενήργησαν και αποσκοπούσαν οι μεν στη διατήρηση της ελευθερίας και την εξασφάλιση της ανεξαρτησίας της Πατρίδας τους, οι δε στην υποδούλωση αυτής σε ανελεύθερο καθεστώς.

Είναι δυνατόν να τους αξίζει η ίδια τιμή και ευγνωμοσύνη;

Μια τέτοια απόφαση και ενέργεια αγνοεί, παραβλέπει, ξεχνάει και υποβαθμίζει τη θυσία των μαχομένων και πεσόντων με την εντολή της νόμιμης και δημοκρατικής Κυβέρνησης της Ελλάδας.

Σήμερα, εβδομήντα ένα χρόνια μετά, δεν επιζητούμε, αλλά ούτε και επιθυμούμε, να ξύσουμε πληγές ή να ανασκαλέσουμε τα θλιβερά γεγονότα της εποχής, αλλά απλά να επισημάνουμε ότι η λήθη είναι αναγκαία, αλλά όχι και η ισότιμη απόδοση φόρου μνήμης, τιμής και ευγνωμοσύνης προς τους πεσόντες.

Η ανέγερση μνημείων και ηρώων δεν έχει μόνον ιστορικό και τελετουργικό σκοπό, αλλά οφείλει και πρέπει να έχει και μια βαθιά ιστορική και παιδαγωγική ανάμνηση των γεγονότων. Δεν πρέπει να γίνουμε δολοφόνοι της μνήμης.

Οι σημερινοί νέοι αγνοούν τη φρίκη και τη βαρβαρότητα των εμφυλίων συγκρούσεων, όπως επίσης αγνοούν και την τραγωδία, που ζήσαμε οι μεγαλύτεροι. Κατά τον Γάλλο διανοούμενο Κορνέϊγ «ο εμφύλιος πόλεμος είναι η βασιλεία του εγκλήματος» και συνεπώς δεν υπάρχει τίποτε πιο καταθλιπτικό από την περιγραφή και την ανάμνησή του. Είναι αδήριτη ανάγκη, όπως όλες οι περιγραφές και οι αφηγήσεις του αίματος και της φρίκης να μείνουν εκεί πίσω στο παρελθόν.

29 Αυγούστου 1949. Μια ακόμη μεγάλη ημέρα της Πατρίδας μας, μια επέτειος, ένας θρύλος, μια μνήμη, ένα εθνικό χρέος.

Την ένδοξη αυτή ημέρα είναι καθήκον και επιβάλλεται να την εορτάζουμε όλοι μας κατά τον λαμπρότερο τρόπο και να αποτινύμε τον οφειλόμενο φόρο μνήμης, τιμής, και ευγνωμοσύνης προς τους ηρωικούς πολεμιστές, οι οποίοι έπεσαν για τη δική μας σήμερα ανεξαρτησία, ελευθερία και δημοκρατία.

Έτσι και φέτος, παρά τις ειδικές συνθήκες, λόγω υγειονομικής κρίσης, με πρωτοβουλία, μέριμνα και την ευγενική φροντίδα της, η Ε.Α.Α.Σ. απέτισε τον οφειλόμενο φόρο μνήμης, τιμής και ευγνωμοσύνης προς τους πεσόντες και τους αγνοούμενους του εμφυλίου πολέμου, ανέπεμψε επιμνημόσυνη δέηση και κατέθεσε δάφνινο στεφάνι στα μνημεία της κορυφής του όρους Βίτσι και του χωρίου Βούρμπιανη του Γράμμου.

Θεωρούμε χρέος και επιθυμούμε πάντοτε να αφήνουμε ένα λουλούδι στον ιερό βωμό της θυσίας των υπερασπιστών της Πατρίδας μας τιμώντας την προσφορά τους.

Δεν υπάρχει χώρος για μίσση, για φόβους και διχασμούς.

«Οι λαοί μπορεί ν' αλλάξουν Κυβερνήσεις, ακόμη και πολίτευμα, δεν μπορούν όμως ν' αλλάξουν την Ιστορία τους» {Κων. Τσάτσος}.

Ευχαριστώ για τη φιλοξενία.

Με Τιμή

Νικόλαος Ζαρκάδας

Υποστράτηγος ε.α.